

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΟΥΡ ΕΛ ΜΑΣΣΙΧ»

«Ἡ πρίν στεῖρα σήμερον, Χριστοῦ τόν Πρόδρομον τίκτει καί αὐτός, τό πλήρωμα, πάσης τῆς προφητείας· ὃνπερ γάρ προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται, τοῦτον δὴ, ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας, ἀνεδείχθη Θεοῦ Λόγου, Προφήτης, Κήρυξ ὁμοῦ καί Πρόδρομος» (**Κοντάκιον Γενεθλίου Τ. Προδρόμου 24ης Ἰουνίου**).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Μεταξύ τῶν θρησκευτικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, προβάλλει ἐξόχως ἡ μορφή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὁ ὁποῖος κατέστη ἀφ' ἑνός μὲν τό «πλήρωμα πάσης προφητείας», ἀφ' ἑτέρου δέ ὁ Πρόδρομος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τό Γενέθλιον, ἀφ' ἑνός, τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τό ὁποῖον ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τήν 24ην Ἰουνίου, ἀλλά καί τήν συμβολήν αὐτοῦ εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου, προεῖπον ἰδίᾳ οἱ Προφῆται Ἡσαΐας καί Μαλαχίας (**Ἡσ. 40, 1-5 καί Μαλ. 3, 22**).

Ὁ Ἰωάννης ἀναδεικνύεται ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν, κατὰ τούς λόγους τοῦ Κυρίου, διότι ἀποτελεῖ τό πλήρωμα, δηλαδή τό ἐπισφράγισμα, πάντων τῶν πρό αὐτοῦ Προφητῶν, τό «πλήρωμα πάσης προφητείας». Ἐπιπλέον δέ, μετὰ τῆς Παρθένου Μαρίας καθίσταται συνεργός εἰς τήν μαρτυρίαν τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Καί τοῦτο, διότι ἡξιώθη, ὅπως διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν βαπτίσῃ τόν τήν «ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου αἴροντα» (**Ἰω. 1, 29**), διὰ νά γίνῃ ἡ φανέρωσις τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ποταμῷ. Ὡς ἡ συμβολή τῆς Θεοτόκου ἐπικεντροῦται εἰς τήν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ συμβολή τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀποκαλύπτεται εἰς τό ὅτι διὰ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ἀποκαλύπτεται ἡ Τριαδικότης τοῦ Θεοῦ, μέ ἄλλα λόγια, τό πλήρωμα τῆς θεότητος, φανερομένη διὰ τῆς οὐρανόθεν μαρτυρίας τοῦ Πατρός καί τῆς ἐν εἵδει περισσευούσης φανερώσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ (**Ματθ. 3, 16.17, Μάρκ. 1, 10.11, Λουκ. 3, 21.22 Ἰω. 1, 32.33**).

Ἡ προσωπικότης, ἡ διδασκαλία καί ἐν γένει τό πνευματικόν ἔργον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὡς καί συμβολή του εἰς τήν ἱεράν ἱστορίαν παραμένουν ἀδιαμφισβήτητα, δεδομένου, ὅτι ἀναγνωρίζεται ὑπό τῶν ὁμαιμόνων αὐτοῦ ὡς Προφήτης, ἀλλά καί ὡς μέγας ἄσκητής, κηρύσσειν βάπτισμα μετανοίας, κηρύσσειν τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ (**Λουκ. 1, 76. 3, 15.21, Ἰω. 5, 35**). Ἐξ ἄλλου, ἅπαντες οἱ Εὐαγγελισταί ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἡ ὑπό τοῦ Ἡσαΐου προφητευομένη φωνή τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ «φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (**Ἡσ. 40, 3. Πρβλ. Ματθ. 3, 3, Μάρκ. 1, 3 Λουκ. 3, 4, Ἰω. 1, 23**). Μάλιστα, ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ἀναφέρει καί τὰ λόγια τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου «πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καί πᾶν ὄρος καί βουνός ταπεινωθήσεται καί ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν καί αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδούς λείας καί ὄψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» (**Ἡσ. 40, 3.4**).

Χαρακτηριστικά τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου εἶναι τό βάπτισμα τῆς μετανοίας τῶν εἰς αὐτόν προσερχομένων εἰς τήν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου καί μάλιστα εἰς τήν τοποθεσίαν Αἰνῶν, ἐγγύς τοῦ Σαλήμ (**Ἰω. 3, 23**) ἀλλά καί τό κήρυγμα μετανοίας καί ὁ ἔλεγχος τῶν καταπατούντων τάς τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, οἰοιδήποτε καί ἄν ᾔσαν. Ὁ Ἰωάννης δέν ἐδίστασε νά ἐλέγξῃ καί αὐτόν τόν βασιλικόν οἶκον τῶν ἀνηθίκων τυραννίσκων τῆς οἰκογενείας τῶν Ἡρωδῶν, λέγων πρὸς τόν Ἡρώδη Ἀντύπαν, «οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τήν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (**Μαρκ. 6, 18, Πρβλ. Ματθ. 14, 3-4, Λουκ. 3 19**). Ὁ Ἡρώδης οὗτος, τόν ὁποῖον ὁ Κύριος εἶχε χαρακτηρίσει «ἀλώπεκα» (**Λουκ. 13, 31-32**), ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου εἰς τήν θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος, ἥτις «ᾠρχήσατο» κατά τήν ἐορτήν τοῦ γενεθλίου του, ὅτι θά ἔδιδε εἰς αὐτήν «ὃ ἂν αἰτήσῃται». Αὕτη τῇ προτροπῇ τῆς μητρός της ἐζήτησε νά τῆς φέρουν ἐπὶ τόπου καί «ἐπὶ πίνακι, τήν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ» (**Ματθ. 14, 6-11, Μαρκ. 6, 21-28**). Ὁ Ἰωάννης εἶχε βληθῇ ἤδη εἰς τήν φυλακὴν, ὁπόθεν εἶχεν ἀποστείλει δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τόν Ἰησοῦν διὰ νά πληροφορηθοῦν περὶ τῆς ἀποστολῆς του (**Ματθ. 11, 2-6. Λουκ. 7, 18-23**). Ἦτο λοιπόν εὐχερὴς ἡ ἐκτέλεσις τοῦ φρικτοῦ ἐγκλήματος, ἐφ' ὅσον τό θῦμα ἦτο ἤδη δέσμιον. Ὁ Ἰωάννης ἐβαπτίσθη ἐν συνεχείᾳ εἰς τό αἶμα τοῦ μαρτυρίου (**Ματθ. 14, 3-12, Μάρκ. 6, 17-29, Λουκ. 3, 19-20. Πρβλ. Λουκ. 9, 7-9**).

Ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννου παραμένει διαχρονική, διότι τονίζεται ἡ ἀνάγκη τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, ὡς βασικῆς προϋποθέσεως, διὰ τήν εἴσοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (**Ματθ. 3,2, Μαρκ. 1, 15**). Ἐπιπλέον, οἱ λόγοι τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννου προδίδουν αἰωνίαν ἀξίαν καί σημασίαν καί παναθρώπινον ἐνδιαφέρον, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς λόγοις «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι, καί ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω» (**Λουκ. 3, 11**).

Τήν προσωπικότητα καί τήν ἀποστολήν τοῦ Ἰωάννου διατυπώνει μέ ἀκρίβειαν καί πληρότητα ὁ Συναξαριστὴς τῆς Ἐκκλησίας λέγων : «Οὗτος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ ἅπαντας, καί Προφήτου περισσότερον· ὁ προσκιρτήσας ἀπὸ γαστροῦ, καί τοῖς ἐν γῇ τήν τοῦ Σωτῆρος κηρύξας παρουσίαν καί προδραμῶν ἐν τῷ ἅδῃ τήν Ἀνάστασιν εὐαγγελίσασθαι. Οὗτος γέγονεν υἱὸς Ζαχαρίου Ἀρχιερέως, καί Ἐλισάβετ τῆς στείρας, τεχθεὶς ἐξ ἐπαγγελίας· ὅς τήν τοῦ πατρός σιωπὴν ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἐπιλυσάμενος, πάντα τόν κόσμον χαρᾶς ἐπλήρωσε. Διό καί ἄγγελοι τοῖς ἀνθρώποις σήμερον, συναγάλλονται, καί πᾶσα κτίσις χαρᾶς καί εὐφροσύνης πεπλήρωται».